

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 19.11.2019 r.
COM(2019) 607 final

2019/0269 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w Radzie
Ministerialnej Wspólnoty Energetycznej oraz w Stałej Grupie Wysokiego Szczebla
Wspólnoty Energetycznej (Kiszyniów, 12 i 13 grudnia 2019 r.)**

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji ustanawiającej stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej Wspólnoty Energetycznej oraz w Stałej Grupie Wysokiego Szczebla Wspólnoty Energetycznej w związku z szeregiem aktów, które te dwa organy planują przyjąć w dniach 12 i 13 grudnia 2019 r. Dotyczy on również punktów porządku obrad tych dwóch organów, które nie wchodzą w zakres art. 218 ust. 9 TFUE, lecz wymagają politycznego zatwierdzenia przez Radę.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Traktat o Wspólnocie Energetycznej

Traktat o Wspólnocie Energetycznej ma na celu stworzenie stabilnych ram regulacyjnych i rynkowych oraz utworzenie jednolitej przestrzeni regulacyjnej handlu w ramach sieci energetycznych poprzez wdrożenie uzgodnionych części dorobku prawnego UE w dziedzinie energii w państwach stron spoza UE. Traktat wszedł w życie z dniem 1 lipca 2006 r. Unia Europejska jest stroną Traktatu o Wspólnocie Energetycznej¹. W Traktacie o Wspólnocie Energetycznej Strony spoza UE są nazywane „umawiającymi się stronami”.

2.2. Rada Ministerialna i Stała Grupa Wysokiego Szczebla Wspólnoty Energetycznej

Rada Ministerialna zapewnia realizację celów określonych w Traktacie o Wspólnocie Energetycznej. Rada Ministerialna opracowuje ogólne wytyczne polityki oraz przyjmuje określone środki i akty proceduralne. Każda ze stron posiada jeden głos, a Rada Ministerialna postępuje według różnych zasad głosowania w zależności od przedmiotu głosowania. UE jest jedną z dziewięciu stron i posiada jeden głos, również w zależności od danego przedmiotu głosowania.

Głosowanie na zasadzie jednomyślności ma zastosowanie w odniesieniu do planowanych aktów wymienionych poniżej w sekcji 2.3 pkt 1 i 3 (art. 73 i 74 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w związku z jego art. 88 oraz art. 92 ust. 1).

Głosowanie większością dwóch trzecich głosów ma zastosowanie w odniesieniu do planowanych innych punktów porządku obrad wymienionych poniżej w sekcji 2.4 pkt 2 i 3 (art. 83, art. 87 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej).

Głosowanie zwykłą większością głosów ma zastosowanie w odniesieniu do planowanych aktów wymienionych poniżej w sekcji 2.3 pkt 2 (art. 91 ust. 1 lit. a) Traktatu o Wspólnocie Energetycznej).

Wreszcie, w odniesieniu do planowanych aktów wymienionych poniżej w sekcji 2.3 pkt 4 oraz innych punktów porządku obrad wymienionych w sekcji 2.4 pkt 1, Rada Ministerialna lub Stała Grupa Wysokiego Szczebla stanowią większością oddanych głosów, lecz w tym przypadku UE nie ma prawa głosu (art. 80 i 81 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej).

Stała Grupa Wysokiego Szczebla jest ważnym organem pomocniczym Rady Ministerialnej. Może ona, między innymi, przyjmować określone środki, o ile zostanie do tego upoważniona przez Radę Ministerialną. UE jest reprezentowana w Stałej Grupie Wysokiego Szczebla i posiada jeden głos.

¹ Dz.U. L 198 z 20.7.2006, s. 15.

Art. 47 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej stanowi, co następuje: „Rada Ministerialna zapewnia realizację celów określonych w niniejszym Traktacie. Rada Ministerialna: [...] b) przyjmuje określone środki [...]”

W art. 27 i 28 decyzji Rady Ministerialnej Wspólnoty Energetycznej D/2011/02/MC-EnC w sprawie przyjęcia tak zwanego „trzeciego pakietu energetycznego”² przewidziano, iż: (i) Wspólnota Energetyczna czyni wysiłki na rzecz stosowania kodeksów sieci i wytycznych przyjętych przez Komisję Europejską w ramach trzeciego pakietu energetycznego oraz (ii) kodeksy sieci i wytyczne przyjmuje Stała Grupa Wysokiego Szczebla.

2.3. Akty, które mają zostać przyjęte przez Radę Ministerialną i Stałą Grupę Wysokiego Szczebla

Rada Ministerialna i Stała Grupa Wysokiego Szczebla przyjmą szereg aktów odpowiednio w dniu 13 grudnia 2019 r. i w dniu 12 grudnia 2019 r.

Niniejszy wniosek dotyczący decyzji na mocy art. 218 ust. 9 TFUE odnosi się do stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii w odniesieniu do następujących planowanych aktów **Rady Ministerialnej**:

- 1) decyzji w sprawie przyjęcia budżetu Wspólnoty Energetycznej i wkładów finansowych na lata 2020–2021;
- 2) decyzji na mocy art. 91 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej stwierdzających zaistnienie naruszenia Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w następujących sprawach:
 - a) decyzja nr 2019/.../Mc-EnC w sprawie nieprzestrzegania przez Serbię Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-10/17
 - b) decyzja nr 2019/.../Mc-EnC w sprawie nieprzestrzegania przez Serbię Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-13/17
 - c) decyzja nr 2019/.../Mc-EnC w sprawie nieprzestrzegania przez Kosowo*³ Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-6/18;
- 3) decyzji na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej:
 - a) decyzja w sprawie nałożenia i rozszerzenia środków na Bośnię i Hercegowinę na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawach ECS-8/11 S, ECS-2/13 i ECS-6/16
 - b) decyzja w sprawie nałożenia i rozszerzenia środków na Republikę Serbii na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawach ECS-3/08 i ECS-9/13.

Niniejszy wniosek dotyczący decyzji na mocy art. 218 ust. 9 TFUE odnosi się do stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii w odniesieniu do następujących planowanych aktów **Stalej Grupy Wysokiego Szczebla**:

² Dyrektywa 2009/72/WE, dyrektywa 2009/73/WE, rozporządzenie (WE) nr 714/2009 i rozporządzenie (WE) nr 715/2009.

³ *Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244(1999) oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Deklaracji niepodległości Kosowa.

- 4) decyzji Stałej Grupy Wysokiego Szczebla Wspólnoty Energetycznej w sprawie wdrażania rozporządzenia (UE) 312/2014 ustanawiającego kodeks sieci dotyczący bilansowania gazu w sieciach przesyłowych.

Celem planowanych aktów Rady Ministerialnej i Stałej Grupy Wysokiego Szczebla (zwanych dalej łącznie „planowanymi aktami”) jest ułatwienie realizacji celów Traktatu o Wspólnocie Energetycznej oraz funkcjonowania Sekretariatu Wspólnoty Energetycznej w Wiedniu, który, między innymi, zapewnia wsparcie administracyjne Radzie Ministerialnej.

2.4. Inne punkty porządku obrad

Dodatkowo należy zaznaczyć, że oprócz planowanych aktów porządek obrad Rady Ministerialnej i Stałej Grupy Wysokiego Szczebla będzie obejmował również szereg innych punktów. W odniesieniu do tych punktów Komisja zamierza zająć następujące stanowiska w imieniu Unii, co znalazło również odzwierciedlenie w załączniku 3 do niniejszego wniosku:

1. Ogólne wytyczne polityki z 2019 r. dotyczące celów na 2030 r. i neutralności klimatycznej dla Wspólnoty Energetycznej i jej umawiających się stron

Wśród głównych celów Traktatu o Wspólnocie Energetycznej należy wymienić utworzenie zintegrowanego i zrównoważonego ogólnoeuropejskiego rynku energii opierającego się na stabilnych ramach regulacyjnych i rynkowych, który będzie przyciągał inwestycje niezbędne do zapewnienia rozwoju gospodarczego i stabilności społecznej, poprawy stanu środowiska naturalnego, a także sprzyjania wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych. Ponieważ sektor energetyczny jest jednym z sektorów, które w największym stopniu przyczyniają się do zwiększania poziomu emisji gazów cieplarnianych, a także biorąc pod uwagę silne związki między polityką energetyczną a klimatem, należy wzmocnić ramy polityki w zakresie efektywności energetycznej, energii ze źródeł odnawialnych i emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie Energetycznej.

Rada Ministerialna Wspólnoty Energetycznej przyjęła zalecenie nr 2016/02/MC-EnC dotyczące przygotowań do wdrażania rozporządzenia (UE) nr 525/2013 w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zalecenie nr 2018/01/MC-EnC w sprawie przygotowań do opracowania zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu przez umawiające się strony Wspólnoty Energetycznej.

Wspólnota Energetyczna przyjęła dyrektywy z 2009 r. dotyczące odnawialnych źródeł energii i dyrektywy z 2012 r. dotyczące efektywności energetycznej, które stały się częścią jej porządku prawnego w drodze decyzji Rady Ministerialnej, podobnie jak cel na 2020 r. dla całej Wspólnoty Energetycznej w odniesieniu do efektywności energetycznej (wyrażonej zarówno w zużyciu energii pierwotnej, jak i w zużyciu energii końcowej) oraz szczegółowe cele na rok 2020 w zakresie energii ze źródeł odnawialnych wyznaczone dla każdej z umawiających się stron.

W listopadzie 2018 r. Rada Ministerialna przyjęła ogólne wytyczne polityki dotyczące celów na 2030 r. dla umawiających się stron Wspólnoty Energetycznej. Wytyczne te odzwierciedlały konsensus polityczny w sprawie ustanowienia trzech odrębnych celów w dziedzinie energii i klimatu na rok 2030: celu w zakresie efektywności energetycznej, celu w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych

i celu w zakresie ograniczania emisji gazów cieplarnianych. Cele te powinny być zgodne z celami UE na 2030 r., powinny odzwierciedlać jednolity poziom ambicji umawiających się stron oraz uwzględniać istotne różnice społeczno-ekonomiczne, różnice w poziomie rozwoju technologicznego, a także postanowienia porozumienia klimatycznego z Paryża.

Porozumienia polityczne osiągnięte przez Radę Unii Europejskiej i Parlament Europejski w 2018 r. i na początku 2019 r. umożliwiły wejście w życie od czerwca 2019 r. wszystkich przepisów przyjętych w ramach pakietu „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków”. Trzy cele w zakresie energii i klimatu na 2030 r., czyli zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 % w stosunku do 1990 r., osiągnięcie efektywności energetycznej na poziomie co najmniej 32,5 % oraz udział energii odnawialnej wynoszący co najmniej 32 %, są obecnie w pełni uwzględnione w prawodawstwie UE.

Po przyjęciu zalecenia nr 2018/01/MC-EnC, a także biorąc pod uwagę zobowiązania umawiających się stron związane z procesem przystępowania do UE oraz ich zobowiązania wynikające z Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i porozumienia paryskiego, jak również ich odpowiednie ustalone na poziomie krajowym wkłady, w dniu 13 grudnia 2019 r. Rada Ministerialna Wspólnoty Energetycznej posunie naprzód dyskusję poświęconą wyznaczeniu celów w zakresie efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii i redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r., które będą równie ambitne jak cele do 2030 r. ustanowione w Unii Europejskiej.

Projekt Ogólnych wytycznych polityki z 2019 r. dotyczących celów na 2030 r. i neutralności klimatycznej dla Wspólnoty Energetycznej i jej umawiających się stron będzie odzwierciedlał konsensus polityczny wypracowany na forum Rady Ministerialnej oraz będzie stanowił źródło wytycznych politycznych na potrzeby ustanawiania tych celów.

W imieniu Unii Europejskiej Komisja zamierza poprzeć przyjęcie przygotowanego w 2019 r. projektu ogólnych wytycznych polityki. Niewielkie zmiany w przygotowanym w 2019 r. projekcie ogólnych wytycznych polityki mogą zostać uzgodnione przez Komisję – w świetle uwag zgłoszonych przez umawiające się strony Wspólnoty Energetycznej – przed posiedzeniem Rady Ministerialnej lub w jego trakcie, bez kolejnej decyzji Rady.

2. Roczne sprawozdanie z działalności Wspólnoty Energetycznej w latach 2018–2019

W imieniu Unii Europejskiej Komisja zamierza poprzeć przyjęcie rocznego sprawozdania za lata 2018–2019.

3. Udzielenie Dyrektorowi absolutorium finansowego za rok 2018 na podstawie sprawozdania z audytu za rok zakończony w dniu 31 grudnia 2018 r., poświadczenia wiarygodności sporządzonego przez audytorów oraz sprawozdania komitetu budżetowego

W imieniu Unii Europejskiej Komisja zamierza poprzeć przyjęcie udzielenia Dyrektorowi absolutorium finansowego za rok 2018.

3. STANOWISKO, JAKIE MA ZOSTAĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

3.1. Planowane akty Rady Ministerialnej

3.1.1. *Decyzja w sprawie przyjęcia budżetu Wspólnoty Energetycznej na lata 2020–2021 oraz wkładów stron do budżetu*

Proponowany akt proceduralny Rady Ministerialnej przewiduje całkowity budżet w wysokości 4 812 073 EUR dla każdego z lat 2020 i 2021. Taką wysokość ustalono również na rok 2019. W związku z tym nie dojdzie do zwiększenia środków w stosunku do 2019 r.

W ramach budżetu ogólnego planuje się zwiększyć środki w niektórych obszarach, między innymi w związku z dostosowaniem wynagrodzeń pracowników ze względu na inflację (dodatkowe 2 % w 2020 r. i 2021 r.), utworzeniem dwóch nowych stanowisk stałych (jedno dla nowego eksperta ds. pakietu „Czysta energia”, drugie dla nowego eksperta ds. ochrony środowiska) oraz zwiększeniem wydatków na wynajem biur. Zwiększenie to będzie finansowane poprzez przesunięcie innych środków budżetowych i oszczędności. Ponadto Wspólnota Energetyczna skupi się w większym stopniu na swoich podstawowych zadaniach, określonych w jej ramach prawnych.

94,78 % całkowitego budżetu wpłaci Unia Europejska, a resztę strony Traktatu o Wspólnocie Energetycznej spoza UE.

Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej, powinno przewidywać zatwierdzenie decyzji w sprawie przyjęcia budżetu Wspólnoty Energetycznej na lata 2020–2021 oraz wkładów finansowych stron do budżetu.

3.1.2. *Decyzje na mocy art. 91 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej stwierdzające zaistnienie naruszenia Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w następujących sprawach:*

Procedura rozstrzygania sporów jest określona w tytule III rozdział 1 oraz w tytule IV rozdział 1 regulaminu rozstrzygania sporów w ramach Traktatu⁴.

a) Decyzja nr 2019/.../Mc-EnC w sprawie nieprzestrzegania przez Serbię Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-10/17

Rozdział operatorów systemów przesyłowych stanowi jedno z kluczowych pojęć zawartych w trzecim pakiecie energetycznym. Wymaga on skutecznego oddzielenia działalności związanej z przesyłem energii od interesów w zakresie produkcji i dostaw. W przypadku certyfikacji operatora systemu przesyłowego, który jest kontrolowany przez osobę lub osoby z kraju trzeciego lub z krajów trzecich, zastosowanie ma art. 11 dyrektywy w sprawie gazu⁵. Art. 10 dyrektywy w sprawie gazu stanowi, że przed zatwierdzeniem i wyznaczeniem przedsiębiorstwa jako operatora systemu przesyłowego musi ono uzyskać certyfikację. Aby uzyskać

⁴ Akt proceduralny nr 2008/01/MC-EnC dotyczący zasad rozstrzygania sporów w ramach Traktatu o Wspólnocie Energetycznej zmieniony aktem proceduralnym nr 2015/04/MC-EnC z dnia 16 października 2015 r. dotyczącym zmiany aktu proceduralnego nr 2008/01/MC-EnC z dnia 27 czerwca 2008 r. dotyczącego zasad rozstrzygania sporów w ramach Traktatu o Wspólnocie Energetycznej.

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE.

certyfikację, przedsiębiorstwo musi spełnić wymogi rozdziału zawarte w trzecim pakiecie energetycznym, tj. w art. 9 dyrektywy w sprawie gazu.

Dyrektywa w sprawie gazu oraz rozporządzenie w sprawie gazu⁶ zostały włączone do dorobku prawnego Wspólnoty Energetycznej decyzją Rady Ministerialnej nr 2011/02/MC-EnC z dnia 6 października 2011 r.

Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wstępnie stwierdził, że certyfikując przedsiębiorstwo Yugorosgaz-Transport w ramach modelu NOS, Republika Serbii nie wypełniła zobowiązań wynikających z art. 10, art. 14 ust. 2 lit. a), b) i d), art. 15 i art. 11 dyrektywy 2009/73/WE oraz z art. 24 rozporządzenia 715/2009, które to przepisy zostały włączone do dorobku prawnego Wspólnoty Energetycznej. W związku z tym Sekretariat Wspólnoty Energetycznej złożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej.

W świetle faktów i argumentów przedstawionych w uzasadnionym wniosku stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej, powinno przewidywać zatwierdzenie decyzji stwierdzającej zaistnienie naruszenia w sprawie ECS-10/17.

b) Decyzja nr 2019/.../Mc-EnC w sprawie nieprzestrzegania przez Serbię Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-13/17

Zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dostęp stron trzecich do systemów przesyłowych stanowi „jeden z zasadniczych środków”⁷, które umawiające się strony są zobowiązane wprowadzić w życie, aby wypełnić swoje zobowiązania wynikające z Traktatu o Wspólnocie Energetycznej. Zgodnie z art. 32 ust. 1 dyrektywy w sprawie gazu umawiające się strony zapewniają wdrożenie systemu dostępu stron trzecich do systemu przesyłowego gazu ziemnego dla wszystkich użytkowników systemu oraz stosowanego w sposób obiektywny i bez dyskryminacji, w oparciu o opublikowane taryfy. W art. 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie gazu na operatorów systemów przesyłowych nałożono obowiązek udostępniania uczestnikom rynku maksymalnej zdolności we wszystkich punktach, z uwzględnieniem integralności systemu i skutecznej eksploatacji sieci, oraz obowiązek wdrożenia i podania do wiadomości publicznej niedyskryminacyjnych i przejrzystych mechanizmów alokacji zdolności przesyłowych. Zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia w sprawie gazu w związku z sekcją 3.2 pkt 1 lit. a) załącznika I do tego rozporządzenia właściwe punkty obejmują wszystkie punkty wejścia i wyjścia sieci przesyłowej gazu ziemnego obsługiwanej przez operatora systemu przesyłowego. Obowiązki związane z dostępem stron trzecich do systemu przesyłowego gazu ziemnego wynikające z dorobku prawnego Wspólnoty Energetycznej zostały przetransponowane do prawa krajowego Serbii ustawą „Prawo energetyczne” i muszą być realizowane przez operatorów systemów przesyłowych zgodnie z przepisami.

Sekretariat Wspólnoty Energetycznej uważa, że Srbijagas, tj. przedsiębiorstwo działające obecnie w charakterze operatora systemu przesyłowego gazu ziemnego w Republice Serbii i odpowiedzialne za wszystkie punkty wejścia i wyjścia serbskiej

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005.

⁷ Wyrok z dnia 22 maja 2008 r., citiworks AG, C-439/06, ECLI:EU:C:2008:298, pkt 44; wyrok z dnia 9 października 2008 r., Sabatauskas i in., C-239/07, ECLI:EU:C:2008:551, pkt 33; wyrok z dnia 29 września 2016 r., Essent Belgium NV, C-492/14, ECLI:EU:C:2016:732, pkt 76.

sieci przesyłowej gazu ziemnego, nie spełniło tych obowiązków, stale jednostronnie wykluczając transgraniczne zdolności przesyłowe gazu ziemnego w punkcie wejścia Horgoš z otwartych procedur alokacji zdolności przesyłowych, a tym samym nie zapewniając dostępu stron trzecich do właściwego punktu wejścia. Ponadto Sekretariat zarzuca właściwym organom Serbii niewywiązywanie się z obowiązku egzekwowania odpowiednich zobowiązań.

Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wstępnie stwierdził, że z powodu nieuzasadnionego wykluczenia przez Serbię punktu wejścia Horgoš z możliwości nieograniczonego i niedyskryminacyjnego dostępu stron trzecich oraz z otwartych procedur alokacji zdolności przesyłowych Republika Serbii narusza art. 32 dyrektywy 2009/73/WE i art. 16 rozporządzenia (WE) nr 715/2009 i w związku z tym nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z art. 6, 10 i 11 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej. W związku z tym Sekretariat Wspólnoty Energetycznej złożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej.

W świetle faktów i argumentów przedstawionych w uzasadnionym wniosku stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej, powinno przewidywać zatwierdzenie decyzji stwierdzającej zaistnienie naruszenia w sprawie ECS-13/17.

Wspomniane zatwierdzenie powinno jednak nastąpić pod warunkiem, że uzasadnienie przedstawione w uzasadnionym wniosku zostanie zmienione przez usunięcie obiter dictum w pkt 71, który odnosi się do możliwego nadużycia pozycji dominującej. Wspomniane obiter dictum nie ma znaczenia dla stwierdzenia zaistnienia naruszenia w przedmiotowej sprawie i może prowadzić do niepewności prawa.

c) Decyzja nr 2019/.../Mc-EnC w sprawie nieprzestrzegania przez Kosowo* Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-6/18

Zgodnie z art. 16 ppkt (iii) Traktatu o Wspólnocie Energetycznej dyrektywa 2001/80/WE⁸, zmieniona decyzją Rady Ministerialnej Wspólnoty Energetycznej nr 2013/05/MC-EnC z dnia 24 października 2013 r. oraz decyzją Rady Ministerialnej Wspólnoty Energetycznej nr 2015/07/MC-EnC z dnia 16 października 2015 r. w sprawie zmiany decyzji nr 2013/05/MC-EnC, stanowi część dorobku prawnego Wspólnoty Energetycznej w zakresie środowiska naturalnego.

Zgodnie z art. 16 ppkt (v) Traktatu o Wspólnocie Energetycznej rozdział III, art. 72 ust. 3–4 dyrektywy 2010/75/UE⁹ oraz załącznik V do tej dyrektywy, zmienionej decyzją Rady Ministerialnej Wspólnoty Energetycznej nr 2013/06/MC-EnC z dnia 24 października 2013 r., również stanowią część dorobku prawnego Wspólnoty Energetycznej w zakresie środowiska.

Art. 12 traktatu stanowi, że każda z umawiających się stron wdraża dorobek prawny w zakresie środowiska naturalnego zgodnie z harmonogramem dotyczącym wdrażania wspomnianych środków, określonym w załączniku II.

Sekretariat Wspólnoty Energetycznej uważa, że Kosowo* nie wypełniło obowiązków związanych z transpozycją do prawa krajowego przepisów dyrektywy

⁸ Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania.

⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola).

2001/80/WE (w odniesieniu do istniejących obiektów) i dyrektywy 2010/75/UE (w odniesieniu do nowych obiektów) oraz z wdrażaniem tych przepisów. Z powodu tego niedopełnienia obowiązków dopuszczalne wielkości emisji w odnośnych pozwoleniach dla pięciu istniejących dużych obiektów energetycznego spalania (trzy w kompleksie elektrowni „Kosovo A” i dwa w kompleksie elektrowni „Kosovo B”) w Kosowie* również przekraczają wartości określone w dyrektywie 2001/80/WE. Ponadto Kosowo* planuje budowę nowej elektrociepłowni („Kosova e Re”) o mocy elektrycznej netto wynoszącej 450 MW. Zgodnie z mającym zastosowanie prawodawstwem Wspólnoty Energetycznej obiekt ten zaliczałby się do kategorii „nowy obiekt” na podstawie dyrektywy 2010/75/UE, a jego dopuszczalne wielkości emisji należy ustalić zgodnie z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w części 2 załącznika V do wspomnianej dyrektywy. W przypadku braku przepisów krajowych transponujących do prawa krajowego wymogi dyrektywy 2010/75/UE w odniesieniu do nowych obiektów dopuszczalne wielkości emisji z planowanej nowej elektrociepłowni nie mogą zostać ustalone w sposób zgodny z prawem Wspólnoty Energetycznej.

Zdaniem Sekretariatu Wspólnoty Energetycznej ramy prawne obowiązujące obecnie w Kosowie*, a mianowicie ustawa dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli oraz instrukcja administracyjna, nie zapewniają zgodności z szeregiem przepisów dyrektywy 2001/80/WE, ponieważ ustanowiono w nich nieprawidłowe dopuszczalne wielkości emisji lub inne parametry w odniesieniu do niektórych substancji zanieczyszczających w co najmniej jednej kategorii obiektów objętych zakresem dyrektywy.

Zdaniem Sekretariatu Wspólnoty Energetycznej w odniesieniu do nowych obiektów Kosowo* nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z art. 2 decyzji nr 2013/06/MC-EnC w związku z art. 30 ust. 3 dyrektywy 2010/75/UE i częścią 2 załącznika V do tej dyrektywy, ponieważ nie przyjęło przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do rozdziału III dyrektywy 2010/75/UE i załącznika V do tej dyrektywy, ponieważ nie ustanowiło przepisów dotyczących ograniczenia emisji do powietrza z nowych dużych obiektów energetycznego spalania lub, w każdym razie, nie poinformowało o tym fakcie Sekretariatu Wspólnoty Energetycznej.

Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wstępnie stwierdził, że poprzez brak transpozycji do prawa krajowego i niewdrożenie przepisów art. 4 ust. 1 i 3 dyrektywy 2001/80/WE oraz części A załączników III, IV, V, VI i VII do tej dyrektywy, jak również art. 30 ust. 3 dyrektywy 2010/75/UE oraz części 2 załącznika V do tej dyrektywy Kosowo* nie wypełniło zobowiązań wynikających z Traktatu o Wspólnocie Energetycznej, w szczególności postanowień art. 12 i 16. W związku z tym Sekretariat Wspólnoty Energetycznej złożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej.

W świetle faktów i argumentów przedstawionych w uzasadnionym wniosku stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej, powinno przewidywać zatwierdzenie decyzji stwierdzającej zaistnienie naruszenia w sprawie ECS-6/18.

3.1.3. Decyzje na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej:

- a) Decyzja w sprawie nałożenia i rozszerzenia środków na Bośnię i Hercegowinę na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawach ECS-8/11, ECS-6/16 i ECS-2/13

- (i) Rozszerzenie środków nałożonych na Bośnię i Hercegowinę na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-8/11

W dniu 16 października 2015 r. Rada Ministerialna przyjęła decyzję nr 2015/10/MC-EnC stwierdzającą, że Bośnia i Hercegowina nie wdrożyła decyzji Rady Ministerialnej nr 2013/04/MC-EnC i 2014/04/MC-EnC w sprawie ECS-8/11 (w związku z niezgodnością przepisów Bośni i Hercegowiny z trzecim pakietem energetycznym) i tym samym nie usunęła poważnych i trwałych naruszeń wskazanych w tych decyzjach. Rada Ministerialna zastosowała następujące środki na mocy art. 92 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej:

- Prawo Bośni i Hercegowiny do udziału w głosowaniach nad środkami i aktami proceduralnymi przyjętymi na mocy tytułu V rozdział VI traktatu zostało zawieszone.
- Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wezwano do zawieszenia stosowania swoich zasad zwrotu kosztów wobec przedstawicieli Bośni i Hercegowiny w odniesieniu do wszystkich posiedzeń organizowanych przez Wspólnotę Energetyczną.
- Skutek środków przewidzianych w art. 92 został ograniczony do jednego roku. Na podstawie sprawozdania przedstawionego przez Sekretariat Wspólnoty Energetycznej Rada Ministerialna oceniła skuteczność oraz potrzebę utrzymania tych środków podczas swojego kolejnego posiedzenia w 2016 r.

Ponieważ Bośnia i Hercegowina nie wprowadziła żadnych środków w celu usunięcia naruszenia wskazanego w decyzji nr 2016/02/MC-EnC, w dniu 12 września 2018 r. Sekretariat Wspólnoty Energetycznej na mocy art. 92 traktatu przedłożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej. W dniu 29 listopada 2018 r. Rada Ministerialna przyjęła decyzję nr 2018/17/MC-EnC stwierdzającą, że Bośnia i Hercegowina nie wdrożyła decyzji Rady Ministerialnej nr 2013/04/MC-EnC, nr 2014/04/MC-EnC, nr 2015/10/MC-EnC i nr 2016/16/MC-EnC i tym samym nie usunęła poważnych i trwałych naruszeń wskazanych w tych decyzjach. Rada Ministerialna zastosowała następujące środki na mocy art. 92 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej:

- Okres obowiązywania środków na mocy art. 92 nałożonych art. 2 ust. 2 decyzji nr 2015/10/MC-EnC i art. 3 ust. 1 decyzji nr 2016/16/MC-EnC został przedłużony o rok, jeśli w okresie sześciu miesięcy od daty przyjęcia decyzji nie zostaną usunięte naruszenia, o których mowa w art. 1 decyzji.
- Ponadto zostanie zawieszone prawo Bośni i Hercegowiny do udziału w głosowaniu dotyczącym środków przyjętych na mocy tytułu II traktatu związanych z przyjęciem przez wszystkie instytucje Wspólnoty Energetycznej nowego dorobku prawnego w sektorze gazowym, jak również prawo do udziału w głosowaniach dotyczących środków na mocy art. 91 traktatu.
- Na podstawie sprawozdania przedstawionego przez Sekretariat Rada Ministerialna oceni skuteczność oraz potrzebę utrzymania tych środków podczas posiedzenia w drugiej połowie 2019 r.
- Sekretariat wzywa się do monitorowania zgodności środków wprowadzonych przez Bośnię i Hercegowinę ze wspólnotowym dorobkiem prawnym.

Ponieważ Bośnia i Hercegowina nie wprowadziła żadnych środków w celu usunięcia naruszenia wskazanego w decyzji nr 2018/17/MC-EnC, w dniu 8 października

2019 r. Sekretariat Wspólnoty Energetycznej na mocy art. 92 traktatu przedłożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej. W tym uzasadnionym wniosku Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wezwał Radę Ministerialną, aby oświadczyła, że:

- Bośnia i Hercegowina nie wdrożyła decyzji Rady Ministerialnej nr 2013/04/MC-EnC, nr 2014/04/MC-EnC, nr 2015/10/MC-EnC, nr 2016/16/MC-EnC i nr 2018/17/MC-EnC i tym samym nie usunęła poważnych i trwałych naruszeń wskazanych w tych decyzjach.
- Okres obowiązywania środków na mocy art. 92 nałożonych art. 2 ust. 2 decyzji nr 2015/10/MC-EnC, art. 3 ust. 1 decyzji nr 2016/16/MC-EnC i art. 2 decyzji nr 2018/17/MC-EnC zostaje przedłużony o rok od przyjęcia środków na posiedzeniu Rady Ministerialnej w drugiej połowie 2020 r.
- Ponadto prawo Bośni i Hercegowiny do udziału w głosowaniach dotyczących decyzji na mocy art. 91 i 92 traktatu zostaje zawieszone.
- Na podstawie sprawozdania przedstawionego przez Sekretariat Wspólnoty Energetycznej Rada Ministerialna oceni skuteczność oraz potrzebę utrzymania tych środków podczas posiedzenia w drugiej połowie 2020 r.

Zważywszy na trwałość i powagę stwierdzonych naruszeń proponowane środki są właściwe i proporcjonalne. W związku z tym stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej, powinno przewidywać zatwierdzenie projektu decyzji.

- (ii) Nałożenie środków na Bośnię i Hercegowinę na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-2/13

W dniu 14 października 2016 r. Rada Ministerialna przyjęła decyzję nr 2016/03/MC-EnC w sprawie ECS-02/13, w której stwierdzono naruszenie przepisów Wspólnoty Energetycznej, uznając, że Bośnia i Hercegowina – która nie zdołała zapewnić, aby w obrębie jej terytorium nie stosowano ciężkich olejów opałowych, w których zawartość siarki przekracza 1,00 % na masę, oraz nie zdołała zapewnić, aby w obrębie jej terytorium nie stosowano olejów napędowych, w których zawartość siarki przekracza 0,1 % na masę – nie przestrzegała przepisów art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 1999/32/WE w związku z art. 16 traktatu.

Ponieważ Bośnia i Hercegowina nie wprowadziła żadnych środków w celu usunięcia naruszenia wskazanego w decyzji nr 2016/03/MC-EnC, w dniu 12 września 2018 r. Sekretariat Wspólnoty Energetycznej przedłożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej, wszczynając sprawę ECS-2/13 na mocy art. 92 traktatu.

Decyzją nr 2018/13/MC-EnC z dnia 29 listopada 2018 r. Rada Ministerialna stwierdziła poważne i trwałe naruszenie prawa Wspólnoty Energetycznej, oświadczając, że niewdrożenie przez Bośnię i Hercegowinę decyzji Rady Ministerialnej nr 2016/03/MC-EnC, a zatem nieusunięcie naruszeń wskazanych w tej decyzji stanowi poważne i trwałe naruszenie w rozumieniu art. 92 ust. 1 traktatu, lecz odroczyła zastosowanie środków na mocy art. 92 traktatu do 2019 r. Jednocześnie Rada Ministerialna postanowiła, że Bośnia i Hercegowina we współpracy z Sekretariatem powinna wprowadzić wszystkie odpowiednie środki, by usunąć naruszenia wskazane w decyzji Rady Ministerialnej nr 2016/03/MC-EnC, a w 2019 r. powinna przedłożyć Radzie Ministerialnej sprawozdanie dotyczące wprowadzonych środków wykonawczych. Ponadto zwrócono się do Sekretariatu Wspólnoty Energetycznej o wystąpienie z wnioskiem o zastosowanie środków na

mocy art. 92 traktatu w 2019 r., jeżeli Bośnia i Hercegowina nie wdroży decyzji Rady Ministerialnej nr 2016/03/MC-EnC do dnia 1 lipca 2019 r.

Ponieważ Bośnia i Hercegowina nie wprowadziła żadnych środków w celu usunięcia naruszenia wskazanego w decyzji nr 2018/13/MC-EnC, a brak zgodności przepisów krajowych Bośni i Hercegowiny z dyrektywą 1999/32/WE nadal stanowi naruszenie dorobku prawnego Wspólnoty Energetycznej, w dniu 8 października 2019 r. Sekretariat Wspólnoty Energetycznej na mocy art. 92 traktatu przedłożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej. W tym uzasadnionym wniosku Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wezwał Radę Ministerialną, aby oświadczyła, że:

- Bośnia i Hercegowina nie wdrożyła decyzji Rady Ministerialnej nr 2013/04/MC-EnC, nr 2014/04/MC-EnC, nr 2015/10/MC-EnC, nr 2016/16/MC-EnC i nr 2018/17/MC-EnC i tym samym nie usunęła poważnych i trwałych naruszeń wskazanych w tych decyzjach.
- Okres obowiązywania środków na mocy art. 92 nałożonych art. 2 ust. 2 decyzji nr 2015/10/MC-EnC, art. 3 ust. 1 decyzji nr 2016/16/MC-EnC i art. 2 decyzji nr 2018/17/MC-EnC zostaje przedłużony o rok od przyjęcia środków na posiedzeniu Rady Ministerialnej w drugiej połowie 2020 r.
- Ponadto prawo Bośni i Hercegowiny do udziału w głosowaniach dotyczących decyzji na mocy art. 91 i 92 traktatu zostaje zawieszone.
- Na podstawie sprawozdania przedstawionego przez Sekretariat Wspólnoty Energetycznej Rada Ministerialna oceni skuteczność oraz potrzebę utrzymania tych środków podczas posiedzenia w drugiej połowie 2020 r.

W związku z tym stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej, powinno przewidywać zatwierdzenie projektu decyzji.

(iii) Nałożenie środków na Bośnię i Hercegowinę na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-6/16

W dniu 14 października 2016 r. Rada Ministerialna przyjęła decyzję nr 2016/07/MC-EnC w sprawie ECS-06/16, w której stwierdzono naruszenie przepisów Wspólnoty Energetycznej, uznając, że Bośnia i Hercegowina – ze względu na nieuchwalenie i niezastosowanie do dnia 1 stycznia 2015 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zapewnienia zgodności z dyrektywą 2009/72/WE, dyrektywą 2009/73/WE, rozporządzeniem (WE) nr 714/2009 i rozporządzeniem (WE) nr 715/2009 zgodnie z art. 3 ust. 1 decyzji Rady Ministerialnej nr 2011/02/MC-EnC oraz z uwagi na niewywiązanie się z obowiązku niezwłocznego zgłoszenia środków Sekretariatowi Wspólnoty Energetycznej – nie spełniła postanowień art. 6 i art. 89 traktatu, a także przepisów art. 3 ust. 1 i 2 decyzji Rady Ministerialnej nr 2011/02/MC-EnC.

Ponieważ Bośnia i Hercegowina nie wprowadziła żadnych środków w celu usunięcia naruszenia wskazanego w decyzji nr 2016/07/MC-EnC, w dniu 12 września 2018 r. Sekretariat Wspólnoty Energetycznej przedłożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej, wszczynając sprawę ECS-6/16 na mocy art. 92 traktatu.

Decyzją nr 2018/16/MC-EnC z dnia 29 listopada 2018 r. Rada Ministerialna stwierdziła poważne i trwałe naruszenie prawa Wspólnoty Energetycznej, oświadczaając, że niewdrożenie przez Bośnię i Hercegowinę decyzji Rady Ministerialnej nr 2016/07/MC-EnC, a zatem nieusunięcie naruszeń wskazanych w tej

decyzji stanowi poważne i trwałe naruszenie w rozumieniu art. 92 ust. 1 traktatu, lecz odroczyła zastosowanie środków na mocy art. 92 traktatu do 2019 r. Jednocześnie Rada Ministerialna postanowiła, że Bośnia i Hercegowina we współpracy z Sekretariatem powinna wprowadzić wszystkie odpowiednie środki, by usunąć naruszenia wskazane w decyzji Rady Ministerialnej nr 2016/07/MC-EnC, a w 2019 r. powinna przedłożyć Radzie Ministerialnej sprawozdanie dotyczące wprowadzonych środków wykonawczych. Ponadto zwrócono się do Sekretariatu Wspólnoty Energetycznej o wystąpienie z wnioskiem o zastosowanie środków na mocy art. 92 traktatu w 2019 r., jeżeli Bośnia i Hercegowina nie wdroży decyzji Rady Ministerialnej nr 2016/07/MC-EnC do dnia 1 lipca 2019 r.

Ponieważ Bośnia i Hercegowina nie wprowadziła żadnych środków w celu usunięcia naruszenia wskazanego w decyzji nr 2018/16/MC-EnC, a brak zgodności przepisów krajowych Bośni i Hercegowiny z wyżej wspomnianymi zobowiązaniami nadal stanowi naruszenie dorobku prawnego Wspólnoty Energetycznej, w dniu 8 października 2019 r. Sekretariat Wspólnoty Energetycznej na mocy art. 92 traktatu przedłożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej. W tym uzasadnionym wniosku Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wezwał Radę Ministerialną, aby oświadczyła, że:

- Bośnia i Hercegowina nie wdrożyła decyzji Rady Ministerialnej nr 2013/04/MC-EnC, nr 2014/04/MC-EnC, nr 2015/10/MC-EnC, nr 2016/16/MC-EnC i nr 2018/17/MC-EnC i tym samym nie usunęła poważnych i trwałych naruszeń wskazanych w tych decyzjach.
- Okres obowiązywania środków na mocy art. 92 nałożonych art. 2 ust. 2 decyzji nr 2015/10/MC-EnC, art. 3 ust. 1 decyzji nr 2016/16/MC-EnC i art. 2 decyzji nr 2018/17/MC-EnC zostaje przedłużony o rok od przyjęcia środków na posiedzeniu Rady Ministerialnej w drugiej połowie 2020 r.
- Ponadto prawo Bośni i Hercegowiny do udziału w głosowaniach dotyczących decyzji na mocy art. 91 i 92 traktatu zostaje zawieszone.
- Na podstawie sprawozdania przedstawionego przez Sekretariat Wspólnoty Energetycznej Rada Ministerialna oceni skuteczność oraz potrzebę utrzymania tych środków podczas posiedzenia w drugiej połowie 2020 r.

W związku z tym stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej, powinno przewidywać zatwierdzenie projektu decyzji.

- b) Decyzja w sprawie nałożenia i rozszerzenia środków na Republikę Serbii na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawach ECS-3/08 i ECS-9/13
 - a) Nałożenie środków na Republikę Serbii na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-3/08

W dniu 14 października 2016 r. Rada Ministerialna przyjęła decyzję nr 2016/02/MC-EnC w sprawie ECS-03/08, w której stwierdzono naruszenie przepisów Wspólnoty Energetycznej, uznając, że Republika Serbii nie przestrzegała przepisów art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1228/2003, ponieważ nie przeznaczyła dochodów pochodzących z alokacji przepustowości połączeń wzajemnych z Albanią, Republiką Macedonii Północnej i Czarnogórą na co najmniej jeden z celów określonych w art. 6 ust. 6 rozporządzenia.

Republikę Serbii wezwano do wprowadzenia wszelkich odpowiednich środków w celu usunięcia stwierdzonych naruszeń i zapewnienia zgodności z przepisami Wspólnoty Energetycznej do grudnia 2016, a także do regularnego składania sprawozdań Sekretariatowi Wspólnoty Energetycznej oraz Stałej Grupie Wysokiego Szczebla.

Ponieważ Republika Serbii nie wprowadziła żadnych środków w celu usunięcia naruszenia wskazanego w decyzji nr 2016/02/MC-EnC, w dniu 12 września 2018 r. Sekretariat Wspólnoty Energetycznej przedłożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej, wszczynając sprawę ECS-3/08 na mocy art. 92 traktatu.

Decyzją nr 2018/12/MC-EnC z dnia 29 listopada 2018 r. Rada Ministerialna stwierdziła poważne i trwałe naruszenie prawa Wspólnoty Energetycznej, oświadczając, że jeżeli Republika Serbii nie usunie naruszeń stwierdzonych w decyzji Rady Ministerialnej nr 2016/02/MC-EnC w ciągu sześciu miesięcy od daty przyjęcia decyzji, niewdrożenie przez Serbię decyzji nr 2016/02/MC-EnC zostanie uznane za poważne i trwałe naruszenie w rozumieniu art. 92 ust. 1 traktatu, lecz odroczyła zastosowanie środków na mocy art. 92 traktatu do 2019 r. Jednocześnie Rada Ministerialna postanowiła, że Republika Serbii we współpracy z Sekretariatem powinna wprowadzić wszystkie odpowiednie środki, by usunąć naruszenia stwierdzone w decyzji Rady Ministerialnej nr 2016/02/MC-EnC, a w 2019 r. powinna przedłożyć Radzie Ministerialnej sprawozdanie dotyczące wprowadzonych środków wykonawczych. Ponadto zwrócono się do Sekretariatu Wspólnoty Energetycznej o wystąpienie z wnioskiem o zastosowanie środków na mocy art. 92 traktatu w 2019 r., jeżeli Republika Serbii nie wdroży decyzji Rady Ministerialnej nr 2016/02/MC-EnC do dnia 1 lipca 2019 r.

Republika Serbii nie usunęła naruszeń stwierdzonych w decyzji Rady Ministerialnej nr 2016/02/MC-EnC w ciągu sześciu miesięcy od daty przyjęcia decyzji nr 2018/12/MC-EnC.

Ponieważ Republika Serbii nie wprowadziła żadnych środków w celu usunięcia naruszenia stwierdzonego w decyzji nr 2018/12/MC-EnC, a niewywiązanie się przez Republikę Serbii z obowiązku przeznaczenia dochodów pochodzących z alokacji przepustowości połączeń wzajemnych z Albanią, Republiką Macedonii Północnej i Czarnogórą na co najmniej jeden z celów określonych w art. 6 ust. 6 rozporządzenia 1228/2003 w dalszym ciągu stanowi naruszenie dorobku prawnego Wspólnoty Energetycznej, w dniu 8 października 2019 r. Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wystąpił do Rady Ministerialnej z wnioskiem o zastosowanie środków na mocy art. 92 traktatu. W tym uzasadnionym wniosku Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wezwał Radę Ministerialną, aby oświadczyła, że:

- Republika Serbii nadal poważnie i trwałe narusza swoje zobowiązania w rozumieniu art. 92 ust. 1 traktatu, ustalone przez Radę Ministerialną, nie wykonując następujących decyzji Rady Ministerialnej:
 - nr 2016/02/MC-EnC w sprawie ECS-3/08 z dnia 14 października 2016 r. i nr 2018/12/MC-EnC z dnia 29 listopada 2018 r. w sprawie ECS-3/08 S;
 - nr 2014/03/MC-EnC w sprawie ECS-9/13 z dnia 23 września 2014 r. i nr 2016/17/MC-EnC w sprawie ECS-9/13 S z dnia 14 października 2016 r.

oraz nie usuwając stwierdzonych w nich naruszeń.

- Prawo Republiki Serbii do udziału w głosowaniach dotyczących środków i aktów proceduralnych przyjętych na mocy tytułu V rozdział VI traktatu oraz prawo udziału w głosowaniu w przypadku decyzji na podstawie art. 91 traktatu zostaje zawieszone.
- Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wzywa się do zawieszenia stosowania swoich zasad zwrotu kosztów wobec przedstawicieli Republiki Serbii w odniesieniu do wszystkich posiedzeń organizowanych przez Wspólnotę Energetyczną.
- Zgodnie z art. 6 traktatu zwrócono się również do Unii Europejskiej o zastosowanie odpowiednich środków mających na celu wstrzymanie pomocy finansowej udzielanej Republice Serbii w sektorach objętych traktatem.
- Skutek środków przyjętych na mocy niniejszej decyzji zostaje ograniczony do jednego roku od ich przyjęcia na posiedzeniu Rady Ministerialnej w drugiej połowie 2019 r. Na podstawie sprawozdania przedstawionego przez Sekretariat Rada Ministerialna oceni skuteczność oraz potrzebę utrzymania tych środków podczas swojego kolejnego spotkania w 2020 r.
- Republika Serbii we współpracy z Sekretariatem Wspólnoty Energetycznej powinna wprowadzić wszystkie odpowiednie środki, by usunąć naruszenia stwierdzone w następujących decyzjach Rady Ministerialnej: nr 2016/02/MC-EnC i nr 2018/12/MC-EnC w sprawach ECS-3/08 i ECS-3/08 S oraz nr 2014/03/MC-EnC i nr 2016/17/MC-EnC w sprawach ECS-9/13 i ECS-9/13 S, a w 2020 r. powinna przedłożyć Radzie Ministerialnej sprawozdanie dotyczące wprowadzonych środków wykonawczych.
- Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wzywa się do monitorowania zgodności środków wprowadzonych przez Republikę Serbii ze wspólnotowym dorobkiem prawnym.

W związku z tym stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej, powinno przewidywać zatwierdzenie projektu decyzji.

- ii) Rozszerzenie środków nałożonych na Republikę Serbii na mocy art. 92 ust. 1 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w sprawie ECS-9/13

W dniu 29 listopada 2018 r. Rada Ministerialna wyraziła zgodę na przedłużenie o kolejne sześć miesięcy terminu, w którym Republika Serbii powinna usunąć naruszenia wskazane w decyzjach Rady Ministerialnej nr 2014/03/MC-EnC i nr 2016/17/MC-EnC w sprawie ECS-9/13 (w związku z niedokonaniem przez Republikę Serbii rozdziału operatorów systemów przesyłowych gazów ziemnych), a tym samym usunąć poważne i trwałe naruszenia wskazane w tych decyzjach.

Ponieważ Republika Serbii nie wprowadziła żadnych środków w celu usunięcia naruszeń wskazanych w decyzjach nr 2014/03/MC-EnC i nr 2016/17/MC-EnC, w dniu 8 października 2019 r. Sekretariat Wspólnoty Energetycznej na mocy art. 92 traktatu przedłożył uzasadniony wniosek do Rady Ministerialnej. W tym uzasadnionym wniosku Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wezwał Radę Ministerialną, aby oświadczyła, że:

- Prawo Republiki Serbii do udziału w głosowaniach dotyczących środków i aktów proceduralnych przyjętych na mocy tytułu V rozdział VI traktatu oraz prawo udziału w głosowaniu w przypadku decyzji na podstawie art. 91 traktatu zostaje zawieszone.

- Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wzywa się do zawieszenia stosowania swoich zasad zwrotu kosztów wobec przedstawicieli Republiki Serbii w odniesieniu do wszystkich posiedzeń organizowanych przez Wspólnotę Energetyczną.
- Zgodnie z art. 6 traktatu zwrócono się również do Unii Europejskiej o zastosowanie odpowiednich środków mających na celu wstrzymanie pomocy finansowej udzielanej Republice Serbii w sektorach objętych traktatem.
- Skutek środków przyjętych na mocy niniejszej decyzji zostaje ograniczony do jednego roku od jej przyjęcia.

Zważywszy na trwałość i powagę stwierdzonych naruszeń proponowane środki są właściwe i proporcjonalne. W związku z tym stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej, powinno przewidywać zatwierdzenie projektu decyzji.

3.2. Planowane akty Stałej Grupy Wysokiego Szczebla

Jeden z wyżej wymienionych punktów (sekcja 2.3) wymaga przyjęcia przez Stałą Grupę Wysokiego Szczebla decyzji, w której stanowisko Unii Europejskiej wyrazi również przedstawiciel Komisji Europejskiej.

W 2011 r. Wspólnota Energetyczna przyjęła trzeci pakiet energetyczny UE oraz ustanowiła uproszczoną procedurę przyjmowania kodeksów sieci i wytycznych¹⁰.

Kodeksy sieci i wytyczne są przepisami technicznymi, których celem jest harmonizacja zarządzania transgraniczną wymianą energii elektrycznej oraz jego usprawnienie. Wspólnota Energetyczna przyjęła już szereg kodeksów sieci i wytycznych UE, w tym wytyczne w zakresie procedur zarządzania ograniczeniami (sektor gazownictwa)¹¹, kodeks sieci dotyczący zasad interoperacyjności i wymiany danych (sektor gazownictwa)¹², kodeks sieci dotyczący wymogów w zakresie przyłączenia jednostek wytwórczych do sieci (sektor elektroenergetyki)¹³, kodeks sieci dotyczący przyłączenia odbioru (sektor elektroenergetyki)¹⁴ oraz kodeks sieci określający wymogi dotyczące przyłączenia do sieci systemów wysokiego napięcia prądu stałego oraz modułów parku energii z podłączeniem prądu stałego (sektor elektroenergetyki)¹⁵.

W 2018 r. Stała Grupa Wysokiego Szczebla przyjęła kodeks sieci dotyczący mechanizmów alokacji zdolności w systemach przesyłowych gazu¹⁶ oraz kodeks sieci dotyczący zharmonizowanych struktur taryf przesyłowych dla gazu¹⁷.

Niniejsza decyzja Stałej Grupy Wysokiego Szczebla obejmuje kodeksy sieci zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 312/2014¹⁸.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 312/2014 ustanawiające kodeks sieci dotyczący bilansowania gazu w sieciach przesyłowych ma na celu określenie zasad bilansowania gazu, w tym sieciowe zasady dotyczące procedur nominacji, opłat za niezbilansowanie, procedur

¹⁰ Akt proceduralny nr 01/2012/PHLG-EnC.

¹¹ Decyzja nr 2018/01/PHLG-EnC.

¹² Decyzja nr 2018/02/PHLG-EnC.

¹³ Decyzja nr 2018/03/PHLG-EnC.

¹⁴ Decyzja nr 2018/05/PHLG-EnC.

¹⁵ Decyzja nr 2018/04/PHLG-EnC.

¹⁶ Decyzja nr 2018/06/PHLG-EnC.

¹⁷ Decyzja nr 2018/07/PHLG-EnC.

¹⁸ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 312/2014 z dnia 26 marca 2014 r. ustanawiające kodeks sieci dotyczący bilansowania gazu w sieciach przesyłowych, Dz.U. L 91 z 27.3.2014, s. 15.

rozliczeniowych związanych z opłatą za niezbilansowanie dobowe oraz bilansowania operacyjnego między sieciami operatorów systemów przesyłowych.

W kwietniu 2019 r. grupa robocza *ad hoc* Wspólnoty Energetycznej, odpowiedzialna za ocenę ewentualnego przyjęcia kodeksu sieci dotyczącego bilansowania gazu, zatwierdziła dostosowaną wersję kodeksu sieci dotyczącego „bilansowania gazu w sieciach przesyłowych”.

Na tej podstawie stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Stałej Grupie Wysokiego Szczebla, powinno przewidywać zatwierdzenie projektów decyzji Stałej Grupy Wysokiego Szczebla w sprawie wdrożenia rozporządzenia (UE) nr 312/2014 we Wspólnocie Energetycznej.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

W art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewidziano przyjmowanie decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”¹⁹.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Rada Ministerialna i Stała Grupa Wysokiego Szczebla są organami utworzonymi na mocy umowy, a mianowicie Traktatu o Wspólnocie Energetycznej.

Akty, które mają przyjąć Rada Ministerialna i Stała Grupa Wysokiego Szczebla, to akty mające skutki prawne. Planowany akt będzie wiążący na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 76 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej, zgodnie z którym decyzja jest prawnie wiążąca wobec tych, których dotyczy.

Planowany akt nie uzupełnia, ani nie zmienia ram instytucjonalnych umowy.

W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w którego kwestii ma zostać zajęte stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie pomocniczy charakter, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną

¹⁹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014: 2258, pkt 61–64.

podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu prawnego odnoszą się do kwestii energii.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 194 TFUE.

4.3. Podsumowanie

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 194 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w Radzie Ministerialnej Wspólnoty Energetycznej oraz w Stałej Grupie Wysokiego Szczebla Wspólnoty Energetycznej (Kiszyniów, 12 i 13 grudnia 2019 r.)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Traktat o Wspólnocie Energetycznej („traktat”) został zawarty przez Unię Europejską na mocy decyzji Rady 2006/500/WE z dnia 29 maja 2006 r.²⁰ i wszedł w życie z dniem 1 lipca 2006 r.
- (2) Zgodnie z art. 47 i 76 traktatu Rada Ministerialna może przyjmować środki w formie decyzji lub zalecenia.
- (3) Podczas swojego 17. posiedzenia w dniu 13 grudnia 2019 r. Rada Ministerialna ma przyjąć szereg aktów wymienionych w załączniku 1 do niniejszej decyzji.
- (4) Podczas swojego 55. posiedzenia w dniu 12 grudnia 2019 r. Stała Grupa Wysokiego Szczebla ma przyjąć szereg aktów wymienionych w załączniku 2 do niniejszej decyzji.
- (5) Należy ustalić stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Radzie Ministerialnej Wspólnoty Energetycznej oraz w Stałej Grupie Wysokiego Szczebla, ponieważ planowane akty będą miały skutki prawne w stosunku do Unii.
- (6) Celem planowanych aktów jest ułatwienie realizacji celów traktatu oraz funkcjonowania Sekretariatu Wspólnoty Energetycznej w Wiedniu, który, między innymi, zapewnia wsparcie administracyjne Radzie Ministerialnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii podczas 17. posiedzenia Rady Ministerialnej, które odbędzie się w Kiszyniowie w dniu 13 grudnia 2019 r., w kwestiach objętych zakresem art. 218 ust. 9 TFUE, jest określone w załączniku 1 do niniejszej decyzji.

²⁰ Dz.U. L 198 z 20.7.2006, s. 15.

Artykuł 2

Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii podczas 55. posiedzenia Stałej Grupy Wysokiego Szczebla, które odbędzie się w Kiszyniowie w dniu 12 grudnia 2019 r., w kwestiach objętych zakresem art. 218 ust. 9 TFUE, jest określone w załączniku 2 do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*